

Кога-то прѣво-то единственно лице е едносложно ¹⁾ за по-го-
лѣмъ сладость за питаніе употрѣбавать изреченіе: *est-ce que*, като:

Искамъ ли?

Est-ce que je veux?

Могъ ли?

Est-ce que je peux?

Правъ ли?

Est-ce que je fais?

Какво правъ?

Qu' est-ce que je fais?

Какво думамъ?

Qu' est-ce que je dis?

Кждѣ отивамъ?

Où est-ce que je vais?

Кому говорж?

À qui est-ce que je parle?

Отивамъ ли?

Est-ce que je vais? ²⁾

Дохождамъ ли?

Est-ce que je viens?

Дохождате?

Vous-venez.

Думате ли?

Dites-vous.

Думамъ.

Je dis.

Дума.

Il dit.

Какво дума?

Que dit-il.

Думамы.

Nous disons.

Забѣлѣжв. Нѣкой си едносложни глаголи, что окончавать на е
безгласно, въ прѣво-то единственно лице на настояще-то до-
хождать и въ въпросителенъ образъ; нѣ тогава, понеже имать
слѣдъ себе мѣстномѣніе *je*, безгласно-то *e* измѣнява ся на *é*
съ остро удареніе, като:

Говорж ли {

Parlé-je?

Est-ce que je parle?

Обычамъ ли {

Aimé-je?

Est-ce que j'aime?

¹⁾ Като: *je* gens, чюветвувамъ; *je* prends, зимама; *je* tends, про-
стирамъ; *je* fonds, растопявамъ; или на колко-то окончаніе-то
біе на *je*, като: *je* mange, яма; *je* venge, отмѣстывама; *je* ren-
ge, наряджама; и други като: *j'unis*, съединявама; *je* per-
mets, допушамъ; *j'offre*, приносяма, и пр. Исключавать ся
слѣдующи-ти глаголи, кои-то ако и да сж едносложни, могътъ
да имать слѣдъ себе мѣстномѣніе-то; *fais-je?* *dis-jé?* *dois-je?*
ai-je, *vois-je?* *vais-je?* *suis-je?* *puis-je*, *sais-je?*

²⁾ Освѣнъ въ прѣво-то еднн. лице, може да ся употрѣби това из-
реченіе и въ второ и трете лице, като: *Où est-ce que tu fuis?*
Кждѣ бѣгаши? *Qu' est-se qu'il dit?* Какво казва?